

Sygn. akt V U 2884/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ponowne przeliczenie emerytury

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 11 września 2014 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. Akt V U 2884/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z 11 września 2014r. odmówił wnioskodawcy A. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy podał, iż wnioskodawca nie może mieć ponownie obliczonej emerytury w oparciu o art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – ponieważ wystąpił on z wnioskiem po raz pierwszy przed dniem 1 stycznia 2009r. i nie kontynuował ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Wnioskodawca A. K. w odwołaniu od tej decyzji domagał się ponownego ustalenia wysokości pobieranej przez niego emerytury poprzez ponowne ustalenie wysokości jego kapitału początkowego. Wskazywał, iż organ rentowy przy ustalaniu wysokości jego świadczenia przyjął jego zarobki z lat 1977-1987 w niewłaściwej wysokości. Dodał, iż te okres jego zatrudnienia to czas kiedy otrzymywał najwyższe zarobki oraz, że pracował w szkodliwych warunkach. To jego zdaniem uzasadnia przeliczenie wysokości jego emerytury na nowych zasadach.

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2015r. sprecyzował swe stanowisko w ten sposób, iż domagał się ustalenia wysokości jego świadczenia poprzez przyjęcie do podstawy wymiaru zarobków jakie osiągał w 10-leciu przed uzyskaniem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową tj. lat 1977-1987.

Strona pozwana, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie. W uzasadnieniu podała, iż A. K. pobierał emeryturę na podstawie tzw. „starego systemu” od 10 czerwca 2002r. Po raz

pierwszy z wnioskiem o to świadczenie wystąpił w dniu 6 maja 2002r. i nie kontynuował ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Sąd ustalił:

A. K. urodził się w dniu (...) Powszechny wiek emerytalny dla mężczyzn - 65 lat osiągnął w dniu (...).

Nie kontynuował ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu tego wieku.

W dniu 16 września 2014r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu emerytury w oparciu o art. 55 ustawy emerytalnej.

Od 10 października 1987r. otrzymuje rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Od 10 czerwca 2002r. ma prawo do emerytury w obniżonym wieku (60 lat). Wobec czego od tego samego dnia pobiera w zbiegu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową i emeryturę.

Przy ustalaniu wysokości obu tych świadczeń wwpw ostatecznie ustalono na 147, 59 %. Przy czym podstawa wymiaru obliczona została z 12 ostatnich miesięcy zatrudnienia tj. od maja 1986r. do kwietnia 1987r.

(bezsporne)

Wnioskodawca był zatrudniony:

- od 6 grudnia 1976r. do 31 lipca 1977r. w (...) we W.

- od 10 sierpnia 1977r. do 26 października 1987r. w (...) we W., w tym w okresie od 18 kwietnia 1983r. do 18 czerwca 1983r. i od 3 października 1983r. do 31 grudnia 1983r. na budowie eksportowej.

Wynagrodzenie wnioskodawcy w tych latach łącznie za każdy rok wynosiło:

- za 1976r. – 57 371 zł

- za 1977r. – 27 258 zł

- za 1978r. – 90 658 zł

- za 1979r. – 83 033 zł

- za 1980r. – 86 845 zł

- za 1981r. – 124 153 zł

- za 1982r. – 177 894 zł

- za 1983r. – 207 400 zł

- za 1984r. – 192 544 zł

- za 1985r. – 375 534 zł

- za 1986r. – 448 741 zł

Ponadto

- za 1996r. – 1 635, 22 zł

- za 1997r. – 5 121 zł

- za 1998r. – 5 950 zł
- za 1999r. – 1 824, 25 zł
- za 2000r. – 2 496, 61 zł
- za 2001r. – 7 477, 52 zł.

Wskaźniki podstawy wymiaru świadczenia wnioskodawcy ustalone w oparciu o to wynagrodzenie wynoszą:

- z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o rentę (1967-1986) – 124, 21 %
- z kolejnych 10 lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę (1982-2001) – 75, 17 %
- z 10 kolejnych lat kalendarzowych z ostatnich 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia obecnego wniosku o przeliczenie (1994-2013) – 14, 57 %
- z 20 wybranych lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę/przeliczenie (przed 2014) – 101, 91 %.

Wszystkie te wskaźniki są niższe od dotychczas ustalonego wwpw 147, 59 %.

dowód: opinia biegłego sądowego k. 20-52, akta osobowe wnioskodawcy, akta ubezpieczeniowe wnioskodawcy.

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Przede wszystkim należy wskazać, iż zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.) ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Przepis art. 55 generalnie stanowi o trzech przesłankach: musi być spełniona przesłanka z art. 27 (wiek emerytalny 65 lat dla mężczyzn i 25 lat pracy), kontynuowanie ubezpieczenia po osiągnięciu 65 lat i wystąpienie z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008r. Wnioskodawca nie spełnia przesłanki kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu wieku 65 lat. Wobec czego nie jest możliwe zastosowanie w stosunku do niego sposobu obliczania wysokości emerytury w oparciu o art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Nieuzasadnione jest również jego, zmodyfikowane na rozprawie w dniu 18 lutego 2015r., żądanie ustalenia wysokości jego emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 1977-1987.

Zgodnie z treścią art. 111 ust. ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jed. jw.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty - a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Powołany przepis art. 111 przewiduje trzy warianty ustalenia podstawy wymiaru renty, które są równoważne, co wynika z wykładni logicznej omawianego przepisu. W tym zakresie o wyborze jednego ze sposobów wyliczenia winien decydować wniosek ubezpieczonego.

A. K. domagał się ustalenia wysokości jego emerytury w oparciu o wynagrodzenia uzyskiwane w latach 1977-1987. Twierdził, iż był to okres kiedy osiągał najwyższe zarobki. Wskazał, iż takie wyliczenie powinno zostać dokonane w oparciu o dokumenty zawarte w aktach ubezpieczeniowych.

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych, dane zawarte w aktach ubezpieczeniowych i dodatkowo w aktach osobowych wnioskodawcy ustalił iż najkorzystniejszy w w/w emerytury wnioskodawcy to dotychczas ustalony z 12 miesięcy kalendarzowych 147, 59 %.

Sąd w pełni podziela ustalenia biegłego, iż wobec braku dokumentów czy innych dowodów potwierdzających choćby pośrednio wysokość wynagrodzenia za część spornych okresów przyjąć należy wynagrodzenia minimalne.

Jedynie za okres od 6 grudnia 1976r. do 12 kwietnia 1977r., od 14 kwietnia 1977r. do 31 lipca 1977r. oraz od 10 sierpnia 1977r. do 31 grudnia 1977r. – możliwe było ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w oparciu o zasady wynagradzania zawarte w aktach osobowych wnioskodawcy, w tym w szczególności stawki wynagrodzenia godzinowego.

Zasadne było również zweryfikowanie przez biegłą wysokości wynagrodzenia za okresy pracy wnioskodawcy na zagranicznych kontraktach. Organ rentowy przyjął bowiem jedynie najniższe wynagrodzenie obowiązujące w tych okresach (18.04.1983r.-18.06.1983r. i 3.10.1983r.-31.12.1983r.) – w oparciu o zarobki zastępcze zawarte w aktach ubezpieczeniowych wnioskodawcy w postaci kart wynagrodzenie innego pracownika.

Jednakże tego rodzaju zmiany pozostają bez wpływu na wysokość dotychczas otrzymywanej emerytury wnioskodawcy. Nie powodują bowiem, jak to wskazano wyżej zwiększenia dotychczas ustalonego w/w w/w.

Nie zasługują na uwzględnienie, zarzuty wnioskodawcy do treści opinii biegłej, bardzo ogólnej natury, iż mija się ona z prawdą, czy też że będąc biegłą z listy Sądu Okręgowego w Świdnicy – zawsze bierze stronę ZUS. Nieuzasadnione jest również jego żądanie wskazania przez organ rentowy wysokości faktycznie pobieranego przez niego wynagrodzenia za sporny okres. Takimi danymi organ rentowy w rzeczywistości nie dysponuje.

Z tych względów sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego oddalił odwołanie.